

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) A. F., b) D. F., c) R. F** žalobci b) a c) zastoupeni zákonnou zástupkyní A. F. zastoupeni JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem 400 01 Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 608/2003 - 26, ze dne 4. 6. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatelky advokátu JUDr. Petru Práglovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 5350 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadli žalobci (dále též stěžovatelé) v záhlaví citované usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1107/AŘ-2002, ze dne 10. 11. 2003. Ministr vnitra v něm rozhodl tak, že napadané rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. potvrdil a rozklad zamítl. Krajský soud v Ústí nad Labem dospěl k závěru, že žaloba nesplňuje náležitosti ve smyslu ust. §§ 37 odst. 3 a 71 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nebyly

tudíž splněny podmínky řízení, tento nedostatek byl neodstranitelný a v řízení proto nebylo možno pokračovat. Z toho důvodu soud žalobu podle ust. § 46 odst. 1 s. ř. s. odmítl.

Stěžovatelé napadají rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu v tom, že jejich žaloba nesplňuje zákonem požadované formální náležitosti. Své přesvědčení o tom, že dané náležitosti skutečně splněny byly, však žádným způsobem neodůvodňují. V doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 12. 2004 pak dále tvrdí, že závěr soudu prvního stupně o formálních vadách žaloby je předčasný z toho důvodu, že se soud nepokusil uvedené vady odstranit postupem podle ust. § 46 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatelé mají dále za to, že žalovaný nedostatečně posoudil situaci v jejich zemi původu, když mimo jiné ve vztahu k předmětné věci nevyvodil jakékoli závěry ze zpráv o situaci na Ukrajině, které ve svém rozhodnutí cituje. Rovněž v otázce posouzení možnosti odůvodněného strachu z pronásledování v případě stěžovatelů podle ust. § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) je rozhodnutí žalovaného zcela nedostatečné. V této souvislosti odkazují stěžovatelé na příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, konkrétně na články 37 až 53, zejm. pak články 37, 41 a 43. Posouzení této subjektivní stránky daného případu správní orgán zcela pominul. Z uvedených důvodů žádají stěžovatelé Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný trvá na svém rozhodnutí, že v případě stěžovatelů nebyl zjištěn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jakož i že nebyly shledány žádné důvody zvláštního zřetele hodné, které by odůvodňovaly udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu.

Ze správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu byla stěžovateli podána dne 6. 9. 2000. Pohovor k žádosti o udělení azylu na území České republiky byl proveden dne 17. 1. 2001, na žádost žalobkyně v ruském jazyce za přítomnosti tlumočnicka. Stěžovatelé opustili Ukrajinu poprvé v srpnu 1997, podruhé pak v srpnu 1999 poté, co se nakrátko vrátili na Ukrajinu za účelem vyřízení cestovních dokladů. O předmětné opakované žádosti o udělení azylu, rozhodl správní orgán rozhodnutím č. j. OAM-1036/VL-07-OL5-2000, ze dne 9. 10. 2001 tak, že stěžovatelům neudělil azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. Zároveň rozhodl, že se na stěžovatele nevztahují překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé rozklad, o němž bylo rozhodnutím ministra vnitra č. j. OAM-1107/AŘ-2002, ze dne 10. 11. 2003 rozhodnuto jak bylo uvedeno výše. Součástí spisu je Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2000.

Nejvyšší správní soud se primárně zabýval otázkou, zda byly v dané věci splněny zákonné podmínky pro odmítnutí žaloby krajským soudem. Stěžovatelé ve své kasační stížnosti namítají, že jejich žaloba všechny formální náležitosti splňuje, aniž by však toto své přesvědčení jakkoli odůvodnili. V doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 12. 2004 pak stěžovatelé tvrdí, že závěr soudu prvního stupně o formálních vadách žaloby je předčasný.

Důvod předčasnosti spatřují v tom, že se soud nepokusil uvedené vady odstranit postupem podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s.

Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od jisté rozpornosti tvrzení stěžovatelů, kdy na jedné straně mají žalobu za formálně bezvadnou, na straně druhé napadají soud pro neodstraňování jejích vad, jakož i od skutečnosti, že doplnění kasační stížnosti bylo podáno po značném překročení zákonem stanovené lhůty (§ 106 odst. 3 s. ř. s.), přisvědčuje v této otázce krajskému soudu, že předmětná žaloba jistě zákonem předepsané náležitosti nesplňuje. Stěžovatelé v ní pouze tvrdí, že správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které žalobce považuje za nesprávné. Pouze paušálně přitom odkazuje na „příslušná ustanovení zákona o azylu“. Jakékoli žalobní body, ze kterých by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považují stěžovatelé napadené výroky rozhodnutí za nezákonné ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) zde chybí. Žalobci sice předesílají svůj záměr odůvodnění žaloby doplnit dodatečným podáním soudu, leč tento nakonec nerealizovali.

Rovněž námitku stěžovatelů, že krajský soud postupoval chybně, nevyzval-li stěžovatele k opravě nebo odstranění vad žaloby podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., měl-li tuto za formálně vadnou, je třeba odmítnout jako nedůvodnou. Jednak žalobce doplnění žaloby dopředu avizoval, byl zde tedy důvod očekávat, že sám o vadách ví a hodlá je odstranit, jednak v daném případě povinnost soudu uvedeným způsobem postupovat po uplynutí zákonné lhůty není dána. Jak bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod číslem 113/2004, *v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Přitom zákon stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz věta druhá ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Z uvedených důvodů vyplývá, že krajský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatelů podle ust. § 46 odst. 1 odmítl.*

S ohledem na výše uvedené je pak na veškerá další tvrzení stěžovatelů v kasační stížnosti obsažená třeba pohlížet jako na skutečnosti, které stěžovatelé uplatnili poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., tedy jako na skutečnosti, ke kterým Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že napadené usnesení netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud podotýká, že nevyhověl návrhu stěžovatelky na ustanovení jiného zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť neshledal její výhrady důvodnými. Ustanovený zástupce, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, provedl všechny potřebné úkony k ochraně zájmů stěžovatelky a věci se věnoval svědomitě s využitím všech zákonných prostředků. Neúspěch stěžovatelky (a ostatních stěžovatelů) je způsoben

jejím vlastním chybným postupem v žalobním řízení, nikoliv vinou advokáta ustanoveného pro řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, prokazatelné náklady řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatelů Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 9 odst. 3 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a § 12 odst. 4 ve výši 5200 Kč a režijní paušál dle ust. § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 150 Kč. Náklady právního zastoupení stěžovatelů nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu